

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/240/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8614203937
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8614203937.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Petra Straku a JUDr. Martina Kopinu v právnej veci žalobkyne: S.. B. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T. XX, právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Svidník, ul. Sov. Hrdinov 163/66, a Advokátskou kanceláriou Mgr. Matúš Macko so sídlom vo Svidníku, Karpatská 804/10, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752 so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková s.r.o., IČO: 47 233 516 so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 2C/159/2014 - 90 zo dňa 26.01.2015 takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e sa rozsudok.

II. Žalovaný je povinný n a h r a d i ť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania vo výške 112,08 Eur na účet advokáta JUDr. Igora Šafranka so sídlom vo Svidníku, ul. Sovietskych hrdinov 163/66, v lehote do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.086,23 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku II. určil, že poplatok vo výške 115,02 Eur, ktorý dojednáva žalovaný so spotrebiteľmi v znení: "Predmetnom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu, maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadost'/Zmluvy, uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako úver/revolving) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 115,02 Eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 62,74 Eur v prípade, ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je Veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby" je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Výrokom III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania v sume 328,99 Eur na účet jej právneho zástupcu a výrokom IV. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 65,- Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Vo svojom rozhodnutí súd prvej inštancie okrem iného uviedol, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere musia byť rozlíšené splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom uvedený nedostatok spôsobuje následok vyplývajúci z § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. spotrebiteľských úveroch spočívajúci v tom,

že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd zároveň vyhodnocoval platnosť dohody o úrokoch, ako časti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to s poukazom na § 39 a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Dospel k záveru, že dohoda o úroku vo výške 68,84 % ročne je absolútne neplatná. Ďalej súd dospel k záveru, že dohoda o poskytnutí služby obsiahnutá v bode 8 predmetnej zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobkyňa sa s predmetnou zmluvnou podmienkou vôbec neoboznámila, nemala o nej pri podpisovaní vedomosť a o takúto službu vôbec žalovaného nežiadala. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. V odvolaní okrem iného uviedol, že výška odplaty je v súlade s právnou úpravou a súd pri jej posudzovaní nepoužil správny právny predpis. Vzniesol námietku premlčania. Žalovaný v súvislosti s posúdením uzavretej dohody o poskytnutí služby ako neprijateľnej podmienky uvádza, že Dohoda o poskytnutí služby je osobitne podpísaná a samostatná od ostatného obsahu. Dĺžnik podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy neprístupuje a neuzatvára automaticky aj Dohodu o poskytnutí služby. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

4. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa navrhujúc napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania spolu vo výške 112,08 Eur.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

6. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie vo vzťahu k neprijateľnosti zmluvnej podmienky a na potvrdenie správnosti záveru, keďže nevidí dôvod na odklon od právneho záveru vyjadrenom v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove v obdobnej právnej veci samotného žalovaného sp. zn. 20Co 99/2014, poznamenáva:

Odvolací súd pripomína body 25-29 rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-168/05 Mostaza Claro cit.: „Systém ochrany zavedený smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k prístupiu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudok z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, bod 25).

Tento nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy (rozsudok Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, už citovaný, bod 27).

Na základe týchto zásad Súdny dvor rozhodol, že možnosť súdu skúmať ex offio nekalú povahu podmienky predstavuje prostriedok vhodný zároveň na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 smernice, teda zabránenie tomu, aby jednotlivý spotrebiteľ nebol viazaný nekalou podmienkou, a na prispievanie k splneniu cieľa stanoveného v jej článku 7, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok prispievajúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudky Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, už citovaný, bod 28, ako aj z 21. novembra 2002, Cofidis, C-473/00, Zb. s. I-10875, bod 32). Táto možnosť priznaná súdu bola posúdená ako nevyhnutná pre to, aby bola pre spotrebiteľa zabezpečená účinná ochrana, najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo toho, že tento spotrebiteľ o svojich právach nevie, alebo má ťažkosti s ich uplatnením (rozsudky Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, už citovaný, bod 26, ako aj Cofidis, už citovaný, bod 33).

Ochrana, ktorú smernica priznáva spotrebiteľom, sa tak vzťahuje na prípady, v ktorých sa spotrebiteľ, ktorý s predajcom alebo dodávateľom uzavrel zmluvu obsahujúcu nekalú podmienku, zdrží namietania nekalej povahy tejto podmienky z dôvodu, že buď o svojich právach nevie, alebo preto, že je odradený od ich uplatňovania z dôvodov nákladov, ktoré by malo za následok súdne konanie (rozsudok Cofidis, už citovaný, bod 34).“

7. Krajský súd v Prešove vo veci 18Co/109/2011 konštatoval, že cit. „neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znak neprijateľnej zmluvnej podmienky naplňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná (napr. úroky z omeškania nad limit podľa nar. vl. 87/1995 Z.z.). Za neprijateľnú považuje odvolací súd aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch)“.

8. Neprijateľné podmienky nie sú taxatívne vypočítané a súdna prax ich môže judikovať so zreteľom na skutkové a právne okolnosti prípadu. Súdny členský štát môžu judikovať, ktoré zmluvné podmienky sú nekalé (porov. C 237/02, *Freiburger Kommunalbauten* cit. „Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka, ako je tá, ktorá je predmetom sporu vo veci samej, spĺňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 93/13 ako nekalú.“

9. Zmluvné dojednanie nie je formulované tak, že ak spotrebiteľ skutočne chce odklad splátok, môže si ho aktivovať (prípadne vykonať úkon, ktorý by bolo možné považovať za súhlas s jeho využívaním za poplatok), ale je formulované tak, že službu napriek tomu, že ju spotrebiteľ ešte nepotrebuje a zjavne ani nechce, zaplatí poplatok vo výške 115,02 Eur, t.j. poplatok vo výške zodpovedajúcej cca 9,9%-ám poskytnutého úveru (1 161,79 Eur). Mesačná splátka je vo výške 71,00 Eur. Za odklad troch splátok, t.j. splátok vo výške 213,00 Eur, spotrebiteľ by mal podľa dojednania vopred, t.j. už pri uzavretí zmluvy, uhradiť poplatok takmer vo výške dvoch odložených splátok. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach je preto nepochybná.

10. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že v zmysle ustanovenia § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší, ako aj na nemeckú názorovú líniu týkajúcu sa výkladu zmluvných dojednaní v spotrebiteľských zmluvách (s ktorou sa stotožňuje). Vrchný krajský súd v Brandenbursku (*Brandenburgisches Oberlandesgericht*) v rozhodnutí z 21.06.2006 č. k. 7 U 17/06 konštatoval, že „Pri skúmaní neprijateľnej povahy zmluvných podmienok súd v súlade s rozhodovacou líniou Spolkového súdneho dvora (BGH) potvrdil, že je potrebné vychádzať z najneprijateľnejšieho výkladu, aký pri posudzovaných zmluvných podmienkach vôbec prichádza do úvahy“. Pri aplikácii teórie najnepriaznivejšieho výkladu súd dospel k záveru, že zmluvná formulácia poplatku za odklad splátok je spôsobilá poškodiť spotrebiteľa.

11. Pokiaľ odvolateľ poukazuje na to, že cena plnenia nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou, odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdného dvora Európskej únie vo veci *Aziz* C-415/11: „na účely určenia, či dôjde k nerovnováhe „napriek požiadavke dôvery [dobrej viery -neoficiálny preklad]“, treba preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorí zaobchádzajú so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní. Článok 3 ods. 3 smernice sa má vykladať v tom zmysle, že príloha, na ktorú odkazuje toto ustanovenie, obsahuje len orientačný a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré možno považovať za nekalé.“

12. Rovnako tak rozsudok Súdného dvora Európskeho súdu vo veci *Caja de Ahorros* C-484/08 cit: „Článok 4 ods. 2 a článok 8 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa musia vykladať v tom zmysle, že nebránia takej vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá umožňuje súdne preskúmanie nekalej povahy zmluvných podmienok týkajúcich sa definície hlavného predmetu zmluvy alebo primeranosti medzi cenou a odmenou na jednej strane a službami či tovarmi poskytnutými v protihodnote na strane druhej, aj keď sú tieto podmienky formulované jasne a zrozumiteľne.

Článok 2 ES, článok 3 ods. 1 písm. g) ES a článok 4 ods. 1 ES nebránia takému výkladu článku 4 ods. 2 a článku 8 smernice 93/13, podľa ktorého členské štáty môžu prijať vnútroštátnu právnu úpravu umožňujúcu súdne preskúmanie nekalej povahy zmluvných podmienok týkajúcich sa definície hlavného predmetu zmluvy alebo primeranosti medzi cenou a odmenou na jednej strane a službami či tovarmi poskytnutými v protihodnote na strane druhej, aj keď sú tieto podmienky formulované jasne a zrozumiteľne.“ S poukazom na uvedené nie je ani v tomto smere odvolacia námietka dôvodná.

13. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o priznaní nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vychádzal v prvom rade zo skutočnosti, že podľa ustanovenia § 39 a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je dohoda o výške úrokov absolútne neplatným právnym úkonom.

14. K výške úrokov za poskytnutý úver odvolací súd dodáva, že sa stotožňuje so súdom prvej inštancie, že úroky 68,84 % ročne sú neprimerane vysoké odporujúce dobrým mravom (porov. NS ČR vo veci 21Cdo 1484/2004 alebo NS SR vo veci 5Cdo 26/2011).

15. Odvolací súd prisvedčuje konštatovaniu súdu prvej inštancie, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný.

16. V danom prípade sa súd prvej inštancie správne zaoberal výškou úroku z úveru, ktorá činí 68,84 % ročne a porovnával ju s úrokmi poskytovanými peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.

17. Z internetovej stránky Národnej banky Slovenska súd prvej inštancie preveril úrokové miery podobných úverov v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou nad 1 rok do 5 rokov vo februári 2010 bežný úrok predstavoval 10,48 % p.a. Z toho je zrejmé, že žalovaným požadovaný úrok v danom prípade bol 6,5 -násobne vyšší ako úrok, za ktorý za obdobných podmienok banky úver poskytovali. Odvolací súd uznáva, že žalobca nie je bankou, avšak je neprijateľné, aby poskytoval úvery s úrokmi 6,5 - násobne vyššími ako sú úroky bánk. Podľa názoru odvolacieho súdu by vo svetle ochrany spotrebiteľa obstála výška úrokov maximálne do výšky dvojnásobku úrokov poskytovaných bankami.

18. Odvolací súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver s úrokom 6,5 krát prevyšujúcim priemerné úroky porovnateľných úverov poskytovaných bankami. Žalovaným požadovaný úrok z úveru ročne 68,84% spôsobil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov tejto úverovej zmluvy, pretože bolo súdom v rámci skutkového stavu preukázané a zistené, že priemerné v tomto období boli úroky vo výške 10,48 % ročne.

19. Úrok z úveru vo výške odporujúcej dobrým mravom, s ktorým zákon spája absolútnu neplatnosť (§ 39 Občianskeho zákonníka), nemožno obhajovať ani princípom zmluvnej slobody. Zmluvná sloboda účastníkov právneho vzťahu nie je neobmedzená a nesmie vybočiť z určitých aj právom akceptovateľných hraníc. Jednou z týchto hraníc je i súdom prvého stupňa správne aplikovaný inštitút dobrých mravov (porov. 1MCdo 1/2009, 21Cdo 1484/2004 /ČR/).

20. Zmluvné podmienky v predmetnej veci súd prvej inštancie správne, pokiaľ ide o úrok z úveru, vyhodnotil ako odporujúce dobrým mravom, a odvolaciemu súdu neprináleží ich upravovať tak, aby zodpovedali zákonnej požiadavke súladu s dobrými mravmi (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-618/10 Banco Español). Odvolací súd na margo veci poznamenáva, že súdy sa značne kriticky vyjadrili už aj k nižším úrokovým sadzbám (5Cdo 26/2011 (48%), 1MCdo 1/09 (60%), Krajský súd v Prešove vo veci 3Co 67/2008 (25%). Nemecký BGH v rozsudku z 13. 3. 1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12% percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 1. 4. 1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26% na 18% a sadzbu 26% vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom.

21. Pokiaľ žalobkyňa plnila úroky odporujúce dobrým mravom, nepochybne v súlade s vyššie uvedeným ide o plnenie z neplatného právneho úkonu. Na strane žalovaného preto došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré musí vrátiť (§§ 451 ods. 2, 457 Občianskeho zákonníka).

22. Čo sa týka vnesenej námietky premlčania odvolací súd poznamenáva, že žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Odvolací súd, pokiaľ ide o včasnosť podania žaloby poukazuje aj na formu zavinenia vzniku bezdôvodného obohatenia, ktorá priamo súvisí s otázkou premlčania. Žalovaný ako subjekt poskytujúci úvery musel vedieť, že neuvedením údajov vyžadovaných ustanovením § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. a požadovaním

úroku 6,5 - násobne vyššieho ako úrok, za ktorý za obdobných podmienok poskytujú úvery banky, dôjde na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu, v čom možno podľa názoru odvolacieho súdu vidieť úmyselné konanie žalovaného.

23. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o otázku posúdenia plynutia premlčacej doby. Nad rámec uvedeného odôvodnenia o včasnosti podania žaloby poukazuje aj na to, že kým rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu. (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 16. januára 2013, sp. zn. 6MCdo 9/2012).

24. Skutočnosť, že k bezdôvodnému obohateniu došlo sa žalobkyňa naozaj mohla dozvedieť až v júni 2014 a ani odvolací súd tvrdené skutočnosť nespochybňuje, keďže žalovaný tento záver žiadnymi relevantnými námietkami nerozporoval.

25. Ak by žalovaný aj naďalej trval na tom, že súdy nesprávne posudzovali výšku úrokov, odvolací súd poukazuje na to, že odhliadnuc od výšky úrokov, žalovaný aj tak nemá nárok na úroky a poplatky, nakoľko v zmluve nie sú uvedené náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. g) a i) zákona č. 258/2001 Z.z., preto sa podľa § 4 ods. 23 tohto zákona považuje úver za bezúročný a bez poplatkov. Na túto skutočnosť poukázal vo svojom rozhodnutí aj súd prvej inštancie, a žalovaný ju nijako nespochybnil.

26. Súd prvej inštancie rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok ako vecne správny (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

27. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná a tomu zodpovedá aj výrok o náhrade trov odvolacieho konania postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Súd priznal žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania vo výške 112,08 Eur, a to za vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 12.06.2015 vo výške 85,01 Eur (za spojené veci podľa § 13 ods. 3 vyhl. 655/2004 Z.z. 64,54 Eur + 20,47 Eur) a režijný paušál vo výške 8,39 Eur, zvýšené o DPH vo výške 20 %, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyni na účet jej právneho zástupcu v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

28. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).